

TĂRĂBOI ÎN
GRĂDINA DE ZARZAVATURI
Sven Nordqvist

Traducere din suedeză de Gabriella Eftimie

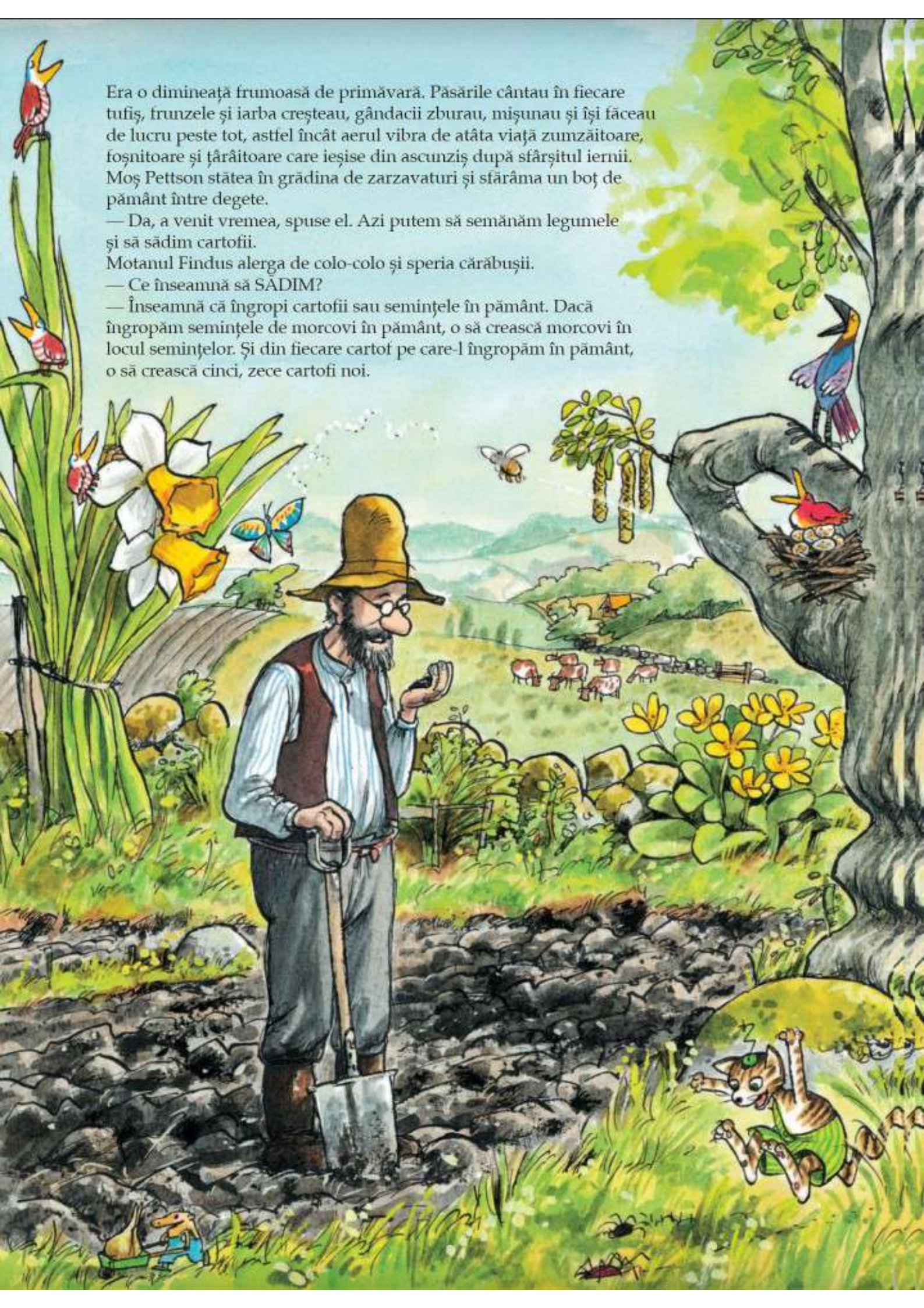
Era o dimineață frumoasă de primăvară. Păsările cântau în fiecare tufiș, frunzele și iarba creșteau, gândacii zburau, mișunau și își făceau de lucru peste tot, astfel încât aerul vibra de atâta viață zumzăitoare, foșnitoare și țârâitoare care ieșise din ascunziș după sfârșitul iernii. Moș Pettson stătea în grădina de zarzavaturi și sfărâma un boț de pământ între degete.

— Da, a venit vremea, spuse el. Azi putem să semănăm legumele și să sădim cartofii.

Motanul Findus alerga de colo-colo și speria cărăbușii.

— Ce înseamnă să SADIM?

— Înseamnă că îngropi cartofii sau semințele în pământ. Dacă îngropăm semințele de morcovi în pământ, o să crească morcovi în locul semințelor. Și din fiecare cartof pe care-l îngropăm în pământ, o să crească cinci, zece cartofi noi.

Pisica se uită la moș cu o expresie îndârjită:

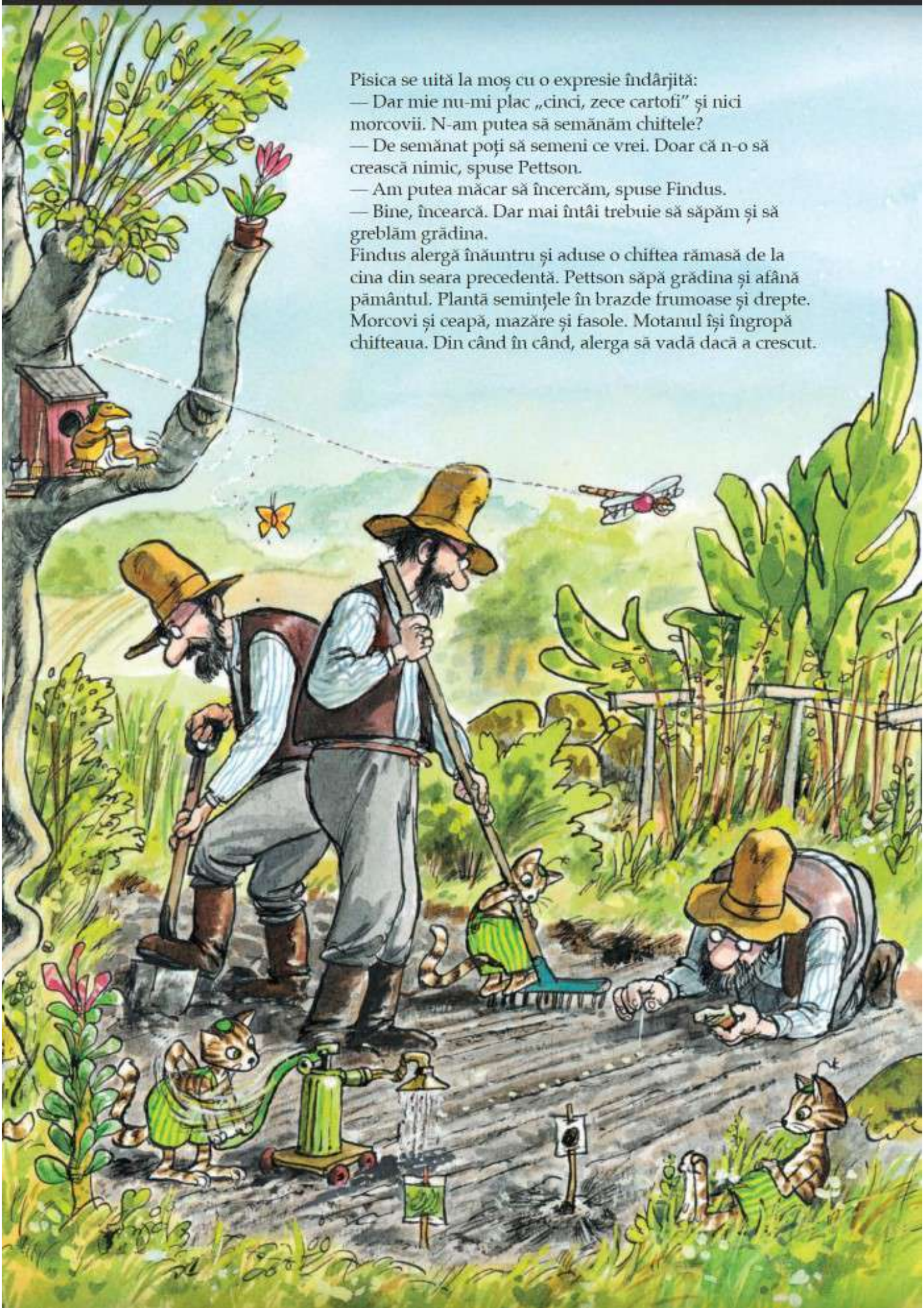
— Dar mie nu-mi plac „cinci, zece cartofi” și nici morcovii. N-am putea să semănăm chiftele?

— De semănat poți să semeni ce vrei. Doar că n-o să crească nimic, spuse Pettson.

— Am putea măcar să încercăm, spuse Findus.

— Bine, încearcă. Dar mai întâi trebuie să săpăm și să greblăm grădina.

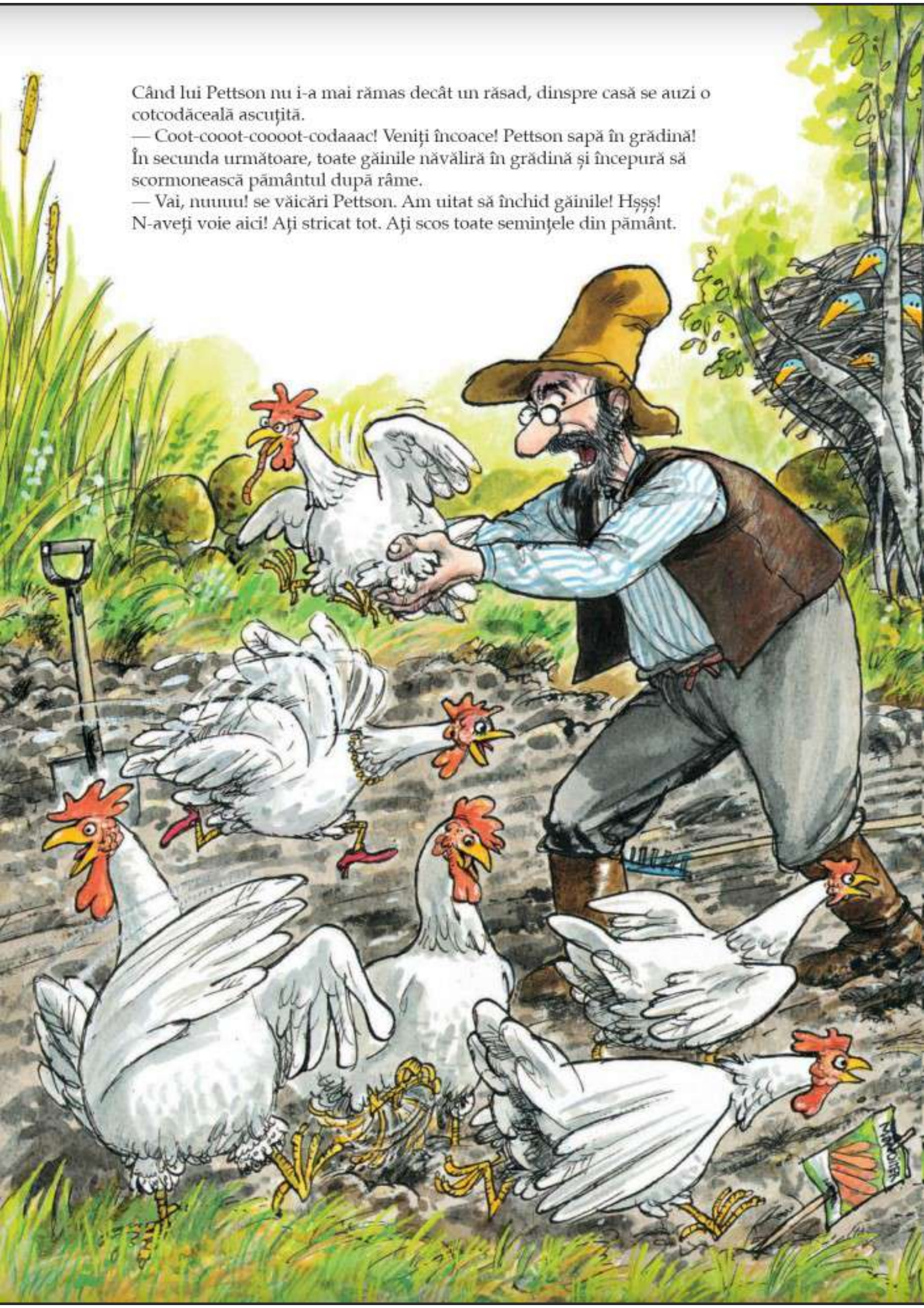
Findus alergă înăuntru și aduse o chiftea rămasă de la cina din seara precedentă. Pettson săpă grădina și afână pământul. Plantă semințele în brazde frumoase și drepte. Morcovi și ceapă, mazăre și fasole. Motanul își îngropă chifteaua. Din când în când, alerga să vadă dacă a crescut.

Când lui Pettson nu i-a mai rămas decât un răsad, dinspre casă se auzi o cotcodăceală ascuțită.

— Coot-coot-coooot-codaaac! Veniți încoace! Pettson sapă în grădină! În secunda următoare, toate găinile năvăliră în grădină și începură să scormonească pământul după răme.

— Vai, nuuuu! se văicări Pettson. Am uitat să închid găinile! Hșșș! N-aveți voie aici! Ați stricat tot. Ați scos toate semințele din pământ.

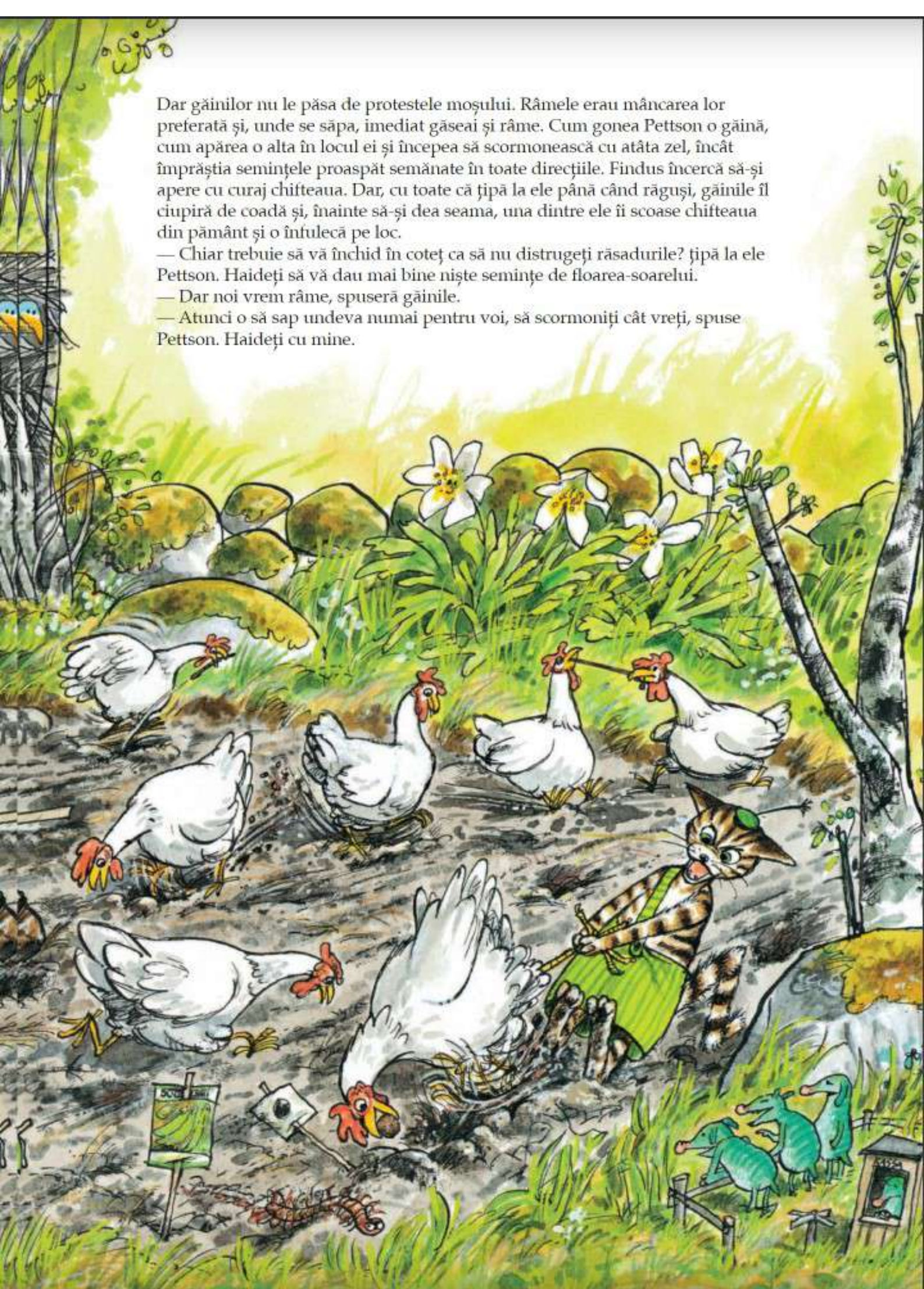

Dar găinilor nu le păsa de protestele moșului. Râmele erau mâncarea lor preferată și, unde se săpa, imediat găseai și râme. Cum gonia Pettson o găină, cum apărea o alta în locul ei și începea să scormonească cu atâta zel, încât împrăștia semințele proaspăt semănate în toate direcțiile. Findus încercă să-și apere cu curaj chifteaua. Dar, cu toate că țipă la ele până când răguși, găinile îl ciupiră de coadă și, înainte să-și dea seama, una dintre ele îi scoase chifteaua din pământ și o înfulecă pe loc.

— Chiar trebuie să vă închid în coteț ca să nu distrugeți răsadurile? țipă la ele Pettson. Haideți să vă dau mai bine niște semințe de floarea-soarelui.

— Dar noi vrem râme, spuseră găinile.

— Atunci o să sap undeva numai pentru voi, să scormoniți cât vreți, spuse Pettson. Haideți cu mine.

Pettson intră în curtea găinilor și săpă un șanț.
Găinile rămaseră în fața gardului.

— N-a mai rămas nicio rămă, spuse Fulguța,
șefa găinilor.

Ea era cea care lua toate deciziile importante.

— Ba, cum să nu, spuse Pettson, uite-aci e plin
de rămă. Haideți să vedeți.

— Dacă intrăm acolo, o să ne încui și n-o să
mai putem ieși, spuse Fulguța.

